

SF's politik – en røst fra graven?

Tage Søndergård Kristensen
Arbejds miljøforsker

Indlægget blev ikke optaget.

Politiken bragte den 6-6 en kronik af SF's formand Villy Søvnald om behovet for et bedre psykisk arbejdsmiljø. Kronikken hviler på SF's nye udspil på området "Arbejdsliv i balance". Både kronik og udspil skal være velkomne. Kunne man tænke sig en kronik om emnet skrevet af Lars Løkke eller Barfoed? Nej vel? SF's interesse for området er ægte, og området er vigtigt af mange grunde.

Det, der er i vejen med SF's politik på området, handler ikke om den smukke og rigtige hensigt, men om hele den tankegang, der gennemsyrrer planen. Meget kort udtrykt kunne overskriften over SF's politik være: "Mere af det, der ikke virker". Der er ikke en eneste ny tanke i SF's politik, og man undrer sig over, hvad man har brugt de 10 år med borgerlig regering til.

Lad os kort se på nogle af forslagene. 75 ekstra medarbejdere i Arbejdstilsynet, bedre tilsyn med psykisk arbejdsmiljø, tvungen efteruddannelse af ledere, stress-klinikker i alle kommuner, certificering af stress-rådgivere, tvungen mobbepolitik, lettere anerkendelse af psykiske lidelser som arbejdsbetingede, øgede krav til Arbejdspladsvurderingen og tilbageføring af 50 millioner til arbejdsmiljøsystemet. Man kan kort sige tre ting om disse forslag: 1. Det bliver enormt dyrt, men SF fortæller os ikke, hvor dyrt det bliver. 2. Det bliver hulens besværligt og upopulært ude på arbejdspladserne. Flere konsulenter og eksperter, mere papir, mere sygeliggørelse af raske mennesker, og et større bureaukrati på områder, der allerede er ved at sande til. 3. Det vil ikke virke. De fleste af SF's forslag er virkningsløse og enkelte af dem vil have negative virkninger. Det er ikke det, vi har brug for.

Alt i alt er SF's forslag udtryk for, at man tror, at vi stadigvæk lever i et samfund, hvor "ustyrlige problemer" så som dårligt psykisk arbejdsmiljø og stress kan reguleres på samme måde som maskinbeskyttelsen i industrisamfundets begyndelse. Det er ikke opmuntrende at se, at SF's værktøjskasse er fyldt op med gårsdagens redskaber.

Hvad skulle SF have gjort? Ja, det kunne der jo skrives mange kronikker om. Men en af de allervigtigste opgaver vil være at tage fat på arbejdsmiljøet i den offentlige sektor. Her er der brug for gennemgribende ændringer, således at der bliver mindre kontrol, evaluering og dokumentation, færre dårligt planlagte reformer, langt færre nye regler og vedtægter og mere tid til kerneydelsen.

Desværre tyder SF's oplæg på, at man slet ikke tænker i denne retning. Hvis ikke man begynder på at tænke nyt, vil SF være en del af problemet og ikke en del af løsningen.